

Mijn moeder (87 jaar) op de gesloten afdeling van een verzorgingshuis, is onterecht dement verklaard, gaat helemaal ten onder aan de medicijnen, die ze al 30 jaar slikt! Daarbovenop krijgt ze de fentanylpleister wat haar helemaal lam legt, geen eetlust meer, geen kracht meer om te praten, of te lopen. Ze zit in een rolstoel en is eigenlijk steeds op het randje van de dood. Voor mij als dochter onbegrijpelijk dat dat kan in Nederland. Ik zie dat het anders moet en kan en mijn moeder wil dat ook, maar ik heb geen stem en dus wordt mijn moeders stem niet gehoord. Mijn vader bepaalt alles en wil geen contact met mij omdat ik steeds waarschuw dat de medicijnen mijn moeder helemaal verwoesten.

Niemand praat met mijn moeder, vraagt wat ze wil of ze wel medicijnen en pijnstillers wil. Ze heeft altijd gezegd dat ze de pijn aankan en kan dragen. Wat ze nu meemaakt is veel erger dan pijn hebben. De pijn is er ook niet altijd, maar daar wordt niet naar gekeken. Zodra mijn vader (en velen met hem) hoort dat mijn moeder pijn heeft moeten er medicijnen komen. Als mijn moeder pijn heeft bij mij, zorg ik dat ze kan ontspannen en gaat de pijn weg!

Ik zeg altijd dat je beter van mensen afhankelijk kan zijn dan van medicijnen. Ik vind het heel fijn om mijn moeder te helpen, bij haar te zijn en zou het liefst dag en nacht voor haar zou willen zorgen samen met mijn huisgenote. Mijn moeder zou dat wel willen, maar mijn vader laat dat niet toe. Ik zie het als een farmaceutische oorlog die ons gezin uit elkaar drijft.

Als ik bij mijn moeder ben, samen met Marthe, mijn huisgenote, is ze heel blij. Ik breng zelf geplukte bloemen mee. Ze laat merken dat ze wil leven, alleen dat het zo niet gaat, niet op deze manier. Ze heeft geen kracht om voor haarzelf op te komen. Dat is ook niet aan haar, dat moet de familie, de arts en verzorgenden doen. Maar mijn vader wil niet dat ik iets inbreng over wat ik zie en meemaak met mijn moeder, omdat dat totaal anders is dan wat hij meemaakt en wat de verzorging meemaakt. Nu twee jaar later begint de verpleging wel merken dat als wij geweest zijn en mijn moeder in bed hebben gelegd dat mijn moeder veel rustiger is.

Helaas mag ik maar drie dagen drie uur komen, vanwege onze zorgen over de 15 pillen per dag, 100 per week die mijn moeder moet slikken. Mijn moeder was bij en antroposofische huisarts, die zelfs een verklaring heeft geschreven dat mijn moeder altijd al liever geen chemische middelen gebruikte.

Mijn moeder heeft veel gedaan voor het milieu, actie gevoed tot aan de minister (Ginjar) om de fosfaten uit de wasmiddelen te halen. Ze belde Pernis als haar vitrage weer zwart was van de vervuiling. Ze belde de gemeente als plantjes werden weggespoten in haar straat en nu wordt ze zelf weggespoten. Echt een drama. Zij wil dit niet, maar niemand vraagt haar iets, dement en afgeschreven. Ze zegt tegen mij: 'Ik ben toch niet de enige die dit meemaakt?' Nee, helaas is zij niet de enige, dit is een wereldwijd probleem. De farmaceutische industrie is niet met liefde en genezen bezig maar met macht, intimidatie en geld verdienen. De generatie van mijn moeder die de oorlog heeft meegemaakt heeft heel hard gewerkt aan de wederopbouw en wordt nu weggestopt en met medicijnen onderdrukt.

Haar darmen zijn helemaal ontregeld en daar krijgt ze dan weer vervelende reacties op van de verpleging. Niemand zegt dat het door de medicijnen komt, heel erg. Als ze geen opiaat meer krijgt wordt mijn moeder weer levendig, zoals ze is. Een verpleegster was heel verbaasd toen ik zei dat mijn moeder heel graag praat en meeleeft en mensen helpt, onderwijzeres was en 5 kinderen heeft opgevoed en gezorgd heeft dat mijn vader een enorme carrière kon maken. Nu valt ze in slaap door de medicijnen, afschuwelijk om mee te maken, vooral omdat het echt anders kan. Met aandacht en liefde en goed observeren en overleggen kan er veel meer dan iedereen denkt.

lieve groeten
Leonoor